

[Ivar Nørgaard]

Det er rigtigt, at det kunne føre til rentefald, som statsministeren sagde, men det kan også medføre, at arbejdsløsheden i EF bliver større.

Så længe man ikke har udformet forslaget til ændringer i Romtraktaten, er det vanskeligt at vurdere de forfatningsmæssige konsekvenser i Danmark. Vi mener imidlertid, at embedsmændenes udsagn om, at alle Delorsrapportens faser skal kunne gennemføres med hjemmel i grundlovens § 19, er en meget letfærdig påstand. Efter vor opfattelse er der tale om en afgørende suverænitätsafgivelse, som i hvert fald vil nødvendiggøre anvendelsen af grundlovens § 20, der kræver fem sjettedeles majoritet i Folketinget eller simpelt flertal bekræftet ved en folkeafstemning. Ja, man kan endog stille det spørgsmål, om suverænitätsafgivelsen ikke er mere vidtgående, end der er hjemmel til i grundloven, således at man skal gennemføre en grundlovsændring, før man kan overgive suveræniteten.

Disse forfatningsmæssige problemer finder vi ikke aktuelle for tiden, så længe man ikke aner noget om, hvad regeringskonferencen vil ende med. Og vi ønsker jo ikke, at den skal ende med en vedtagelse af Delorsrapportens tre faser, og vi tror heller ikke, at den bliver til noget.

Så vi synes, vi nu skulle koncentrere os om det, statsministeren også lidt svagt var inde på, idet han sagde, at det ville være naturligt at tage hul på disse problemer. Vi mener, de bør fremføres som de centrale problemer, nemlig spørgsmålet om, hvilke midler vi skal tage i anvendelse for at afskaffe den alt for store arbejdsløshed i EF, en indsats for at forbedre miljøstandarder i EF-landene og at skabe bedre forhold på arbejdsmarkedet samt endelig en indsats for at sikre et andet samarbejds-mønster for EFTA-landene og de øst- og centraleuropæiske lande.

Jeg skal slutte med på Socialdemokratiets vegne at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget bekræfter dagsordenen af 23. maj 1989 og opfordrer regeringen til at udvirke, at en kommende regeringskonference mellem EF-landene får et bredt mandat

- om et stærkere økonomisk og valutarisk samarbejde for at sikre vækst og beskæftigelse,
- om nye beslutningsformer og samarbejds-mønstre, der åbner for et nærmere samarbej-

de med EFTA-landene og med de lande i Central- og Østeuropa, der gennemfører demokratiske reformer,

- samt om mulighed for mindstekrav på miljø- og arbejdsmarkedsområdet ved flertalsafgørelser.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 15).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Flemming Hansen (KF):

I den konservative gruppe er vi glade for forud for topmødet i Strasbourg at få lejlighed til at debattere den økonomiske og monetære union, idet planerne for en regeringskonference om netop dette emne som bekendt skal diskuteres på EF-topmødet den 8.-9. december i Strasbourg.

Jeg synes imidlertid, at det nok er værd at notere sig embedsmandsrapportens bemærkninger om, at en principbeslutning om, at EF skulle udvides til en økonomisk og monetær union, blev truffet på topmødet i Haag i 1969 og bekræftet på topmødet i Paris i 1972, hvori Danmark, England og Irland deltog.

Jeg vil indledningsvis tage udgangspunkt i den udvikling, der indtil nu er sket inden for EF. Mon ikke alle vil erkende, at udviklingen i de første ca. 30 år af EF's historie, fra 1957 til 1986, var yderst beskedne, vel nok mest fordi det var vanskeligt at skabe fælles mål?

Med vedtagelsen af Fællesakten og dermed beslutningen om at etablere det indre marked kom der for alvor gang i udviklingen. Det er ikke for meget sagt, at der er sket mere i EF i de seneste 3 år end i de første 30 år.

Hvorfor det? Fordi det er lykkedes for politikerne i hele EF at få skabt enighed om målene for etablering af det indre marked. Det er naturligvis en vigtig del af processen på vej mod 1992, at der vedtages en lang række EF-direktiver, som omsat til national lovgivning i de enkelte lande skal danne grundlag for det indre marked. Men endnu vigtigere er det, at alle EF-landene fuldt ud har tilsluttet sig det indre marked som en politisk målsætning, således at befolkningen har tiltro til, at det indre marked og-